

Vi vill växa

Predikan Lundhagskyrkan 28 aug 2016

Inledning

”Vi vill vara en församling som möter människors behov, gör Jesus Kristus känd och växer i lärjungaskap.” Det är Lundhagskyrkans vision. Och visst vill vi tro att Gud har varit med och inspirerat oss för att visa riktningen? Men var börjar man? Om vi skulle ta ett blädderblock och skriva upp alla behov som finns nära och fjärran skulle inte bladen räcka till och risken är att en del av oss skulle sjunka ihop och tänka: det är ingen idé. Vi orkar inte. Det är bl.a. därför som vi inte börjar i den änden av visionen. Det är därför som vi inte börjar hos oss utan hos Gud. Det finns en växelverkan mellan alla de här tre leden men växandet i lärjungaskap bär upp det andra. Växandet hänger nämligen ihop med relationen till Gud och det är där kraften finns. Därför kommer det här läsårets tema vara just det, vi vill växa i lärjungaskap. Det är egentligen ingenting vi kan besluta på ett församlingsmöte om att vi ska göra, det är mer en bön.

Risken i en frikyrkoförsamling är att vi blir aktivistiska. Vi gör ju så mycket bra! Vi är så duktiga! Det är vi! Jag är inte ironisk! Men att vara en församling är någonting mer än att vara aktiv och erbjuda en olika aktiviteter. Hur kan vi vara en församling också för dem som inte orkar så mycket? För dem som har mer vilja än kraft? Utmattning och utbrändhet är en folksjukdom i Sverige och jag har fått följa den mycket närmare än jag skulle vilja. Meningen med att komma till kyrkan är ju att man ska få kraft, inte bli ännu tröttare. Jag säger inte att vi inte ska göra någonting alls. Det är naturligt att alla som är medlemmar i en församling engagerar sig på olika sätt. Men för att det ska bli hållbart, hälsosamt och fruktbarande behöver engagemanget grunda sig i gudsrelationen. Det är när vi är i bön som vi blir tillgängliga för Guds tilltal och jag tror inte alls att han bara talar om frid och vila hela tiden. Men vi behöver stillheten inför hans ansikte för att se vart vi ska gå. Annars är risken stor att vi bara irrar runt och fastnar i ekorrhjulet vi med.

Tre bibelställen som lyfter fram just det här skulle jag vilja läsa i dag:

Relationen med Jesus

När han vandrade utmed Galileiska sjön fick han se två bröder, Simon som kallas Petrus och hans bror Andreas. De stod vid sjön och fiskade med kastnät, för de var fiskare. Han sade till dem: ”Kom och följ mig. Jag skall göra er till människofiskare”, och de lämnade genast sina nät och följde honom.
(Matt 4:18-20).

Det är väldigt mycket som kan sägas om det här men nu vill jag bara konstatera en sak: Uppdraget finns med här men det grundas i relationen till Jesus. ”Kom och följ mig, var tillsammans med mig, se och lär av mig! föregår ”jag skall göra er till människofiskare”. Magnus Malm har skrivit ungefär så här: vår kallelse är Gudsgemenskap. Vi är inte i första

hand kallade till olika uppdrag utan till gemenskap med Gud. Och i vår relation med Jesus kommer sändningen: ”Jag ska göra er till människofiskare”.

Andens kraft

Och han sade till dem: ”Detta är alltså vad skriften säger: Messias skall lida och uppstå från de döda på tredje dagen, och syndernas förlåtelse genom omvändelse skall förkunnas i hans namn för alla folk, med början i Jerusalem. Ni skall vittna om allt detta. Och jag skall sända er vad min fader har lovat. Men ni skall stanna här i staden tills ni har blivit rustade med kraft från höjden.”

(Luk 24:46-49)

Det var det här sista jag tänkte på: hur viktigt det är att vi hämtar vår kraft hos honom. Att vi dricker ur källan. Många evangelisationssatsningar har sugit musten ur folk för att man har missat det här. För att man gick i egen kraft. Och till slut ger man kanske helt upp tanken på att vittna om Jesus. ”Men ni ska stanna här i staden tills ni har blivit rustade med kraft från höjden”. Ibland behöver vi vänta på Gud, inte springa i förväg. I dag är vi samlade för att få ta emot kraft från höjden inför det som kommer. För det är de goda nyheterna, att den här kraften som Jesus talar om har kommit och finns tillgänglig. Och när vi möts till bön och lovsång får vi insupa Guds närvaro, styrkas av gemenskapen och hämta inspiration för vår tjänst för Gud. Sen tror jag också att vi orkar mycket mer om vi ägnar oss åt det vi har utrustning för och det är där våra olika gåvor kommer in. Andens mångfaldiga gåvor är kraften ifrån höjden. Att använda sina gåvor i tjänst för Gud är det mest tillfredsställande som finns! Mer om det på lördag!

Källan med det friska vattnet

Så säger Herren: Förbannad den man som sätter sin lit till människor, som stöder sig på mänsklig kraft och vänder sig bort från Herren. Han blir som en buske i ödemarken och får aldrig se det goda komma. Han skall leva i förbrända trakter, på saltjord där ingen kan bo.

Välsignad den man som sätter sin lit till Herren, som litar helt till Herren. Han blir som ett träd planterat nära vatten. Det sträcker sina rötter mot bäcken. Det har inget att frukta av hettan, bladen är alltid gröna. Det ängslas inte under torra år, upphör inte att bära frukt. (Jer 17:5-8)

Trädet är en biblisk bild både för människan och Guds folk. Om vi ska kunna vara som ett fruktbärande träd som församling behöver vi sträcka våra rötter mot bäcken. Vi behöver dricka ur ”källan med det friska vattnet”. Just så beskrivs Gud några verser senare i det här kapitlet hos Jeremia (v14). Så frågan till oss är: vad har vi för källor i våra liv? Var dricker vi? Det här har nog alltid varit en kamp för Guds folk. Profeten är bekymrad: ”De har övergivit mig, källan med det friska vattnet, och gjort sig usla brunnar om inte håller vatten” (Jer 2:13).

Det här är allvarliga ord. Och viktiga. Om vi vill hålla oss levande, om vi vill växa måste vi hålla oss till den Gud som Jesus Kristus uppenbarade för oss. I Sverige finns det rätt många människor som avfärdar honom för att de tror att de vet vem han är. Och så är de istället oerhört intresserade av allt som kommer från Asien. Det där ”andliga” till skillnad från det ”religiösa” i kristendomen. Och där tror jag att kyrkorna har en del att fundera på. För vår längtan är ju att de som kommer i kontakt med oss ska få dricka ur källan med det friska vattnet och möta honom som kommer med liv och liv i överflöd (Joh 10:10).

Hur växer vi?

Nu tänkte jag försöka bli lite konkret och ställa frågan: hur växer vi? Eftersom jag nu är aktiv på facebook slängde jag ut frågan där. Skulle det verkligen ge någonting? Facebook är ju ett ganska forum som handlar mycket om vad man åt till frukost och vilka resor man gör. Om man lägger man ut en bild på en rolig kattunge som ramlar får man snabbt 45 ”gilla” men en länk till en artikel som kräver lite eftertanke ger inte så många reaktioner. Men jag fick faktiskt några kommentarer. En person skrev: ”Bön och bönegemenskap är näringsrik kost på det andliga planet”.

De urkristna källorna: Ordet, bönen och gemenskapen

Trädet behöver näring och det hittar vi i de urkristna källorna: Ordet, bönen och den kristna gemenskapen.

Väckelserörelsens folk upptäckte den här rikedom: att Gud talade genom sitt ord och därför kunde de inte låta bli att samlas för att läsa och samtala om det, även om det var förbjudet. Omgivningen tyckte att de var lite väl fanatiska och började kalla dem för det nedsättande namnet ”läsare”. Men det vände väckelsefolket till sin fördel och använde som en hederstitel. I dag har vi tappat mycket av det här. Annars finns det en stor medvetenhet om betydelsen av kost i dag. Att allt vi stoppar i oss får konsekvenser för hälsan. Men tyvärr verkar det inte gälla den inre kosten. Om vi inte hämtar vår näring i de urkristna källorna så gör vi det någon annanstans. Och så formas våra värderingar och vår syn på livet av helt andra ideal än de kristna. ”Håll er vakna” sa Jesus i talet om tidens slut. Kanske är det dags för oss som Guds folk att vakna och inse vad vi har så att vi slutar gå över ån efter vatten!

Den kristna gemenskapen handlar inte bara om gudstjänster utan också att mötas. Det blir lätt så att vi har någonting att planera varje gång vi träffas i kyrkan. Och det kan i bästa fall vara väldigt inspirerande. Men vi behöver också prata med varandra om hur vi har det, det vi kämpar med, våra glädjeämnen, hur ska jag tänka inför den här valsituationen? osv. Sånt här är ju livet fullt av och då har Gud gett oss varandra! En fantastisk rikedom! Det här sker ofta informellt men vi har också möjlighet att träffas i mindre grupper som här i vår församling kallas för veckogrupper. Jag tror det kommer att bli en del förändringar i dem nu i höst, så om det är flera som vill vara med vore det bra för mig att veta det när jag försöker samordna lite.

Ibland kan man också må bra av att prata med en enda människa. En del kanske tänker att det krävs ett krisläge för att man ska be om ett samtal men vi är helt enkelt skapade för att behöva varandra och relatera till varandra. I allmänhet tror jag att kvinnor är bättre på det här medan vi män går och bär på saker som vi skulle må bra av att dela med någon annan. Och jag har ju faktiskt utrymme i min tjänst för att stå till förfogande för samtal. Jag har tid! Det finns även flera människor som har församlingens förtroende och som är tillgängliga. Vilka de är kan ni

se på en lista på väggen därute. Så tveka inte att ta kontakt! Vi kan inte svara på alla frågor, vi kan inte lösa alla problem men vi kan lyssna och fungera som bollplank. Och det är kanske det man oftast behöver.

Utmaningar och uppmuntran

Jag tror att utmaning och uppmuntran hör ihop. I dag kommer alla att få med sig en liten lapp med några utmaningar inför veckan som kommer.

Två år efter gymnasiet gick jag bibelskolan Livskraft och under min församlingspraktik hamnade jag hos pastor Stanley Källner i Korskyrkan i Växjö. Han tog sig verkligen tid för mig. Efter någon timme på expeditionen med honom tänkte jag: varför sitter han där på sin snurrstol och pratar så mycket med mig? Har han inget annat att göra? Men efteråt förstod jag, det där var ju mentorskap. Han lyssnade, ställde frågor, nickade, skrattade och fyllde i med några ord, ibland höll han med, ibland sa han emot. Så lät han mig predika två gånger på fem veckors praktik. Det var otroligt mycket med tanke på att jag inte hade så mycket erfarenhet och det tog en oändlig tid att skriva en predikan. Men Stanley trodde på mig, han gav mig utrymme och uppmuntrade mig och sa att jag skulle klara av det. Och det gjorde jag! Och jag växte. Några månader senare damp det ner ett brev i postlådan hemma i Tärnsjö. Oombedd hade Stanley skrivit en rekommendation för teologiska studier. Han förstod väl vartåt det lutade och ett år senare använde jag hans brev när jag sökte till Örebro Missionsskola. ”Uppmuntra varandra varje dag” står det i Hebréerbrevet. Uppmuntran är ett varmt, gott klimat som ger tillväxt!

Svårigheter

Gud vill oss bara väl. Han sänder aldrig sjukdomar och olyckor över oss. Allt som sker har inte en mening. En del saker är totalt meningslösa och de händer bara för att vi lever i en fallen värld. Men han är expert på att vända det onda till någonting gott. Och när du och jag ser tillbaka så vet vi att vi har lärt oss oerhört mycket i livets trånga passager. En människa som alltid fått allt hon pekat på och aldrig mött några som helst motgångar blir outhärdlig. ”För den som älskar Gud samverkar allt till det bästa” skrev Paulus.

Nils Ferlin diktade:

”Gud har i sin fotografiateljé
ett mörkrum som heter Getsemane.
Där växer det klara bilder fram
för den som är lugn och allvarsam”.

Var inte rädd för mörkerrummet. Det hör till det här livets villkor att vi ibland befinner oss där. Det finns helt andra bilder att beskriva det här. Jeremia talade om hettan och det torra året. Tänker vi på ett fruktträd så vet vi att det behöver beskäras och det är kanske inte så skönt med en vass såg eller sekator men det blir bra på sikt. Eller tänk på leret som formas på drejskivan. Gud jobbar med oss, och han ska fullborda sitt verk till Kristi Jesu dag skriver Paulus (Fil 1:6).

En annan biblisk metafor är ökenvandringen. Jesus själv fördes ut i öknen. Där pågick en hård inre kamp men han kom ut på andra sidan styrkt och som Lukas skriver: ”Med Andens kraft inom sig” (Luk 4:14). Så om du upplever att du befinner dig i öknen vet Jesus hur det är där. Och han är med dig där. Det är inget fel på dig för att du möter motgångar. I svårigheterna har

vi också varandra. Ytterligare en facebookskomentar: ”Enheten i Kristus är styrkan då vi kan växa tillsammans (och) hantera motgångar och angrepp av olika slag”.

Avlutning

Det var några punkter om växt. De kan även tillämpas på en gemenskap, inte bara på oss som individer. Om jag tar punkterna bakifrån: När vi går igenom svårigheter tillsammans blir vi starka. Om uppmuntran får bli en del av församlingskulturen växer människor. Och vi behöver också utmana varandra att gå utanför det där vi tror att vi vågar. Om vi låter Ordet och bönen står i centrum när vi möts blir församlingen en växtplats där vi får näring.

Utmaningar i veckan

- Pröva att ta några minuter för bön och bibelläsning varje dag under veckan. Passa på att läsa Ef 4:1-16 inför bibelstudiet på församlingsdagen.
- Se till att uppmuntra någon under veckan.
- Reflektera över hur livets ”trånga passager” har påverkat dig.